

sionens Medlemmer stod og saa paa, medens de paagældende Forretninger tjente Millionerne. Først ved Finanslovbehandlingen her i Tinget i 1918 sagde Professor Birck det rigtige om denne Sag, nemlig at der i de to foregaaende Aar kun var lavet ca. 60 000 Par Maksimalstøvler, og da man maatte anslaa Forbruget af Støvler i dette Tidsrum her i Landet til over 5 Millioner Par, har Maksimalstøvlen selvfølgelig intet betydet som prisregulerende Foranstaltning. Men Publikum saa paa Filmen og troede vel ogsaa paa den, og de betalte de Priser, der blev forlangt.

Udførselsstatistikken viser, at vor Udførsel af Oksehuder i Aarene 1915—18 gik ned under en Fjerdedel af, hvad den var før Krigen, og det var jo ganske naturligt, da Industrien herhjemme anvendte Huderne. Før Krigen indførte vi, som sagt, Lædervarer for ca. 4 Mill. Kr., og vor Udførsel af Lædervarer androg den Gang en ren Bagatel paa ca. 100 000 Kr. Men den nyopstaaede Krigsindustri herhjemme vender ganske om paa dette Forhold, og vi faar følgende Eksport af Fodtøj og Lædervarer: I 1915 udførtes der Fodtøj for 5 891 000 Kr., Seletøj for 7 746 000 Kr. og Portefeuillevarer for 1 302 000 Kr. Det vil sige, at medens vor Udførsel af Lædervarer tidligere beløb sig til 100 000 Kr., naaede den i 1915 op til en Værdi af 14 839 000 Kr. I 1915 gaar Tallet allerede ikke saa lidt ned; i dette Aar udfører vi Fodtøj for knap 3 Mill. Kr., Seletøj for 291 000 Kr., Portefeuillevarer for 227 000 Kr., det giver tilsammen ca. 3½ Mill. Kr. I 1917 og 1918 daler Udførselen yderligere, der er en Stigning i Udførselen af Portefeuillevarer, men den samlede Eksport udgør i de to Aar 1917 og 1918 kun ca. 1 Mill. Kr. aarlig.

De første Krigsaar, 1915 og 1916, var ogsaa de Aar, da Læder- og Garverifirmaerne gav de meget store Udbytter. Jeg skal nævne Firmaet A/S Ballin og Sønner. I følge Greens „Danske Fonds og Aktier“ gav dette Selskab i 1915 17 pCt. af 6 Mill. Kr. — skønt Aktiekapitalen den meste Tid af Aaret kun var paa 4 Mill. Kr. — plus 20 pCt. i Obligationer, idet der for hver 500 Kr. Aktier blev frit udleveret en Obligation paa 100 Kr. Det er nu saa nemt at se, hvad dette beløber sig til; men som det undertiden er Skik i saadanne Selskaber, der giver meget store Udbytter, tilgaar der Aktionærerne adskilligt mere, som det ikke er saa let at følge eller kontrollere. Det fremgaar dog af Oplysningerne i det af mig før nævnte Værk, at Aktionærerne for hver 1 000 Kr. Aktier

fik Ret til at tegne nye Aktier for 500 Kr. til en Kurs af 130. Det vil altsaa sige, at de 500 Kr. Aktier har kostet den paagældende Aktionær 650 Kr. Men Aktierne stod i en Kurs af 300—400 Kr., og hvis man sætter Kursen saa lavt som til 250, kunde altsaa den Aktionær, der havde overtaget en saadan Aktie, sælge denne Aktie, der havde kostet ham 650 Kr., for 1 250 Kr. Det vil altsaa sige, at han har tjent 600 Kr. paa de 1 000 Kr. eller 60 pCt. Lægger man de 60 pCt. til de øvrige Tal, jeg nævnte, er man oppe paa 97 pCt., og saa foretager Selskabet endda Henlæggelser paa 700 000 Kr. I 1916 giver samme Firma 40 pCt. i Udbytte, men desuden faar Aktionærerne for hver 8 000 Kr. gamle Aktier Ret til Erhvervelse af nye Aktier for 1 000 Kr. til Pari. Disse Aktier giver lige Udbytte med de gamle for 1917, men Aktiekursen er 400, det vil sige, at de Aktier, som de faar for 1 000 Kr., har en Værdi af 4 000 Kr. Vedkommende Aktionær kan altsaa have en Fortjeneste paa 3 000 Kr. ved at sælge disse Aktier med det samme. Det giver yderligere 37 pCt., hvilket vil sige, at i 1916 bliver det virkelige Udbytte 77 pCt. Dette Firmas Aktier stod i Januar 1915 i 237½, i 1916 i 341½, men i 1917 i 498, og naar jeg siger, at den paagældende Aktionær kunde sælge sin Aktie til en Kurs af 400, vil Tinget altsaa se, at det endda er lavt ansat. At vedkommende finder sin Fordel ved at beholde Aktien i Forventning om det store Udbytte, den kan give, er meget muligt, det maa han selv om; men jeg forstaaer ikke rettere, end at vedkommende for disse to Aar fuldt ud har Chancen for at faa for 1915 97 og for det sidste Aar 77 pCt. af sin Aktie. Det var et pænt Udbytte af denne Krigsindustri.

Fra Landbrugets Side havde man intet imod, at Udførsel af Huder blev forbudt for at sikre Befolkningens Forsyning med Fodtøj, men man ønskede ganske vist, at det skulde komme Forbrugerne til gode og ikke komme Selskabernes Aktionærer i den Grad til gode; man ønskede at Fodtøjet skulde sælges til en Pris, som svarede til den forholdsvis lave Hudepris, men det kunde ikke gennemføres, det blev i alt Fald ikke gennemført. Man var fra Landbrugets Side, efter mit Skøn med Rette, utilfreds baade med, at en ny Krigsindustri tjente saa glubsk paa Grundlag af de billige Huder, Landbruget leverede, og at Fortjenesten ved Dispensationen for Udførsel af de Huder, som der ikke var Brug for her i Landet, ikke kom Producenterne af Huderne, men kom andre til gode. Da derfor, som jeg